

Arrest

nr. 64 351 van 1 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en van Armeense origine te zijn. Op 9 september 2010 heeft u uw land van herkomst verlaten en op 10 september 2010 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot, T.(...) G.(...) (O.V. X), werden aangehaald. Ook kaart u uw medische problemen aan als vluchtmotief.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, T.(...) G.(...) (O.V. X) (CGVS, p. 10). Aangezien in het kader van de asielaanvraag

van uw echtgenoot, T.(...) G.(...) (O.V. 6.685.977), de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de vluchtmotieven vreemd aan de Vluchtelingenconventie en bedrieglijk zijn, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststellingen die hiertoe hebben geleid werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot. Ook de neergelegde documenten werden er besproken.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen (CGVS, p. 10) geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot T.G. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 64 350 van 1 juli 2011 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede van de materiële motiveringsverplichting. De stelling dat er geen verband bestaat tussen verzoekers persoonlijke problemen en één van de vijf criteria van het Verdrag van Genève, klopt niet. Verzoeker werd immers geïnterviewd wegens het behoren tot de sociale groep van de onvermogende marktkramers. Bovendien werd verzoeker persoonlijk geïnterviewd omdat hij meer protesteerde dan andere marktkramers. De bewering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet aannemelijk maakt zich niet op de bescherming van de Armeense autoriteiten te kunnen beroepen, raakt kant noch wal. Verzoeker deed geen beroep op de politie omdat personen die in Armenië de hulp van de politie inroepen met de nek worden bekeken. Bovendien zou de politie niets ondernemen tegen zijn belager aangezien deze een invloedrijk persoon is. Corruptie is immers wijdverspreid in Armenië en blijkt uit een onderzoek van Transparency International. Verzoeker verwijst desbetreffend naar hun website. Aangezien verzoeker wist dat de politie toch niet zou kunnen helpen en om verdere problemen te vermijden, richtte hij zich niet tot hen. Daarnaast heeft het Commissariaat-generaal verzoekers redenen waarom hij recht zou hebben op asiel zonder meer verworpen, zonder te motiveren waarom verzoeker niet aan de criteria voor asiel voldoet.

2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat de door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, namelijk de problemen met de eigenaars van de markt wegens het vragen van een steeds hogere huurprijs die verzoeker niet meer kon betalen, problemen zijn van gemeenschappelijke aard die vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag en dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging kan laten gelden. Waar verzoeker aangeeft wel degelijk te behoren tot een sociale groep, namelijk die van de onvermogende marktkramers die tegenover de rijke bezitter van de standplaatsen staan, dient verzoeker erop gewezen te worden dat de sociale groep die hij meent te onderscheiden geenszins voldoet aan de definitie die hieraan in de vreemdelingenwet wordt gegeven. Luidens artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen

als onder meer: “– leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven; en – de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.” De sociale groep zoals deze door verzoeker wordt omschreven, met name “de onvermogenende marktkramers”, voldoet geenszins aan deze beschrijving. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden, noch dat de groep waarvan hij deel zou uitmaken sociaal als afwijkend wordt beschouwd. De mate waarin verzoeker al dan niet persoonlijk wordt gevisieerd, is, gelet op het voorgaande, dan ook niet relevant.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen vast dat verzoeker geen enkele poging heeft gedaan om bescherming te zoeken bij de Armeense autoriteiten. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij of zij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Dat personen die in Armenië de hulp van de politie inroepen met de nek worden bekeken en dat de politie niets zou hebben ondernomen tegen zijn belager aangezien deze een invloedrijk persoon is, zijn loutere beweringen, die niet in het minst worden gestaafd of aannemelijk gemaakt. Ook de algemene uiteenzetting die verzoeker geeft omtrent corruptie in Armenië is niet bij machte om aan te tonen dat verzoeker van enige bescherming verstoken zou blijven. Verzoeker toont niet aan dat de Armeense autoriteiten onwillig of onvermogen zouden zijn om bescherming te bieden. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk zich niet te kunnen beroepen op bescherming van de nationale autoriteiten in zijn land van herkomst.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal tevens heeft geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangebrachte asielrelaas, gelet op de vele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote en zijn zoon. Zo stelde de commissaris-generaal tijdens het gehoor tegenstrijdige verklaringen vast aangaande de personen die thuis aanwezig waren op het moment dat medewerkers van de eigenaars van de marktkraam bij verzoeker thuis zijn geweest en zijn zoon geslagen hebben alsmede betreffende het aantal keer dat deze personen bij verzoeker thuis zijn geweest alsook inzake problemen die zich zouden hebben voorgedaan terwijl verzoeker ondergedoken zat. Verzoeker weerlegt deze concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet waardoor deze aldus onverminderd gehandhaafd blijven en hier worden overgenomen.

2.2.3. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

2.4. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER